

Συνών. ίδ. ἐν λ. βγάλμα 7. 4) Ούδ. πληθ. ούσ. α) Ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἐκρίζωσιν ἡ ἔξόρυξιν πράγματος τινος Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἐχει νὰ πλερώσῃ τὰ βγαλτικὰ του ἀρακά Θήρ. Τὰ βγαλτικὰ τῶν δατατῶ - τῶ δετρῶ κττ. 'Απύρανθ.' Ο ἵατρὸς παίρνει τόσα βγαλτικὰ'ς τὸ δόδι: αὐτόθ. β) Ἀμοιβὴ τοῦ ιερέως διὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ιγώ κι ἄν πιθάνου, φ' ἀφήκου τὰ βγαλτ'κά μ'. Οὕτι τὰ βγαλτ'κά δὲν ἀφ'κι νὰ πιλρώσῃ, τόσου φτουχὸς ἦταν.

βγαλτό, ίδ. βγαλτός.

βγαλτοδόντης δ, Πελοπν. (Μάν.) Ούδ. βγαλτοδόντικο Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. βγαλτὸς καὶ τοῦ ούσ. δόντι.

Βγαλμοδόντης, δ ίδ.

βγαλτὸς ἐπίθ. Ἀττικ. Πελοπν. (Κυνουρ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βγαλτὸς Νάξ. ('Απύρανθ.) βγαλτὸς Κίμωλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά. βγαλτὸς τό, Βιθυν. Εῦβ. ('Ορ. Στρόπον.) Ηπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Μαζαίκ.) Χίος κ.ά. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. βγαλτὸς Θήρ. Κρήτ. Μῆλ. Νάξ. (Κορων.) Χίος κ.ά.

'Εκ τοῦ φ. βγάλλω. Διὰ τὸ βγαλτὸς ίδ. βγάλμα.

1) Ὁ ἐκριζωθεὶς ἐκ τῆς γῆς δι' ἀποσπάσεως Ἀττικ. Κίμωλ. κ.ά.: Βγαλτὸς σαρὸς (δ ἐκριζωμένος καὶ ὅχι θερισμένος) Ἀττικ. Βγαλτὸς δεματικὸς (τὸ πρὸς κατασκευὴν δεμάτων χόρτον) Κίμωλ. 2) Ὁ ἀναβρύων Πελοπν. (Κυνουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Βγαλτὸς νερὸς Κυνουρ. Συνών. βγαλτικὸς 1. 3) Ὁ διὰ κλήρου δρισθεὶς ὑπὸ τῶν οἰκείων νὰ ἐκδικηθῇ διὰ φόνου τὸν φόνον συγγενοῦς Πελοπν. (Μάν.): 'Ἄσμ.

Σαράντα πέντε σερνικοὶ ἐβγάλασι ἔνα βγαλτὸς
(μοιρολ.) 4) Ὁ δι' ἐκβολῆς καὶ οὐχὶ συνθλίψεως τῶν δρηχεων εὐνουχιζόμενος Πελοπν. (Μαζαίκ.) κ.ά.: Πᾶς θὰ τὸ μουνονχίσης (ἐνν. τὸ ζῆφο), στριφτὸς ἡ βγαλτός; 5) Ἐπὶ δημοτικοῦ ἄσματος, δ ὑπὸ τινος ποιηθεὶς καὶ διαδοθεὶς Νάξ. ('Απύρανθ.): Τραγούδι βγαλτὸς ἡ βγαλτός. 6) Ὁ ἐκ ξένου ποιμνίου ἀποχωρισθεὶς καὶ προσελθών, ἐπὶ ζῷων Πελοπν. (Μαζαίκ.): Βγαλτὸς πρᾶμα. 7) Ούδ. ούσ., δοθιήν Βιθυν. Εῦβ. ('Ορ. Στρόπον.) Ηπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κίμωλ. Κρήτ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) Μῆλ. Νάξ. (Κορων.) Χίος κ.ά. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Συνών. ίδ. ἐν λ. βγάλμα 7.

βγάλωμα, ίδ. βγάλ-λωμα.

***βγαντὸς** ἐπίθ. βγαντὸς τό, Εῦβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ.)

'Εκ τοῦ φ. βγάνω.

Δοθιήν. Συνών. ίδ. ἐν λ. βγάλμα 7.

βγαντοῦ ή, Εῦβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. βγαντὸς καὶ τῆς καταλ. -οῦ.

Γυνὴ ἔχουσα δοθιήνας (ύψοιστικῶς).

βγάνω κοιν. ἐβγάνω Ηπ. βγάνου βόρ. ίδιωμ. δάνου Τσακων. 'Αόρ. ἐμπατῆκα Τσακων.

'Εκ τοῦ μεσν. ἐβγάνω, δ κατὰ Κορ. ἡ ἐκ τοῦ ἐκ βιβάζω, δπως πιάζω - πιάνω κττ., ἡ ἴσως ἐκ τοῦ ἐκ βαίνω. Ιδ. 'Ατ. 1,225 καὶ 4,140. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐκ βαίνω δρθοτέραν ἐτυμολογίαν πβ. καὶ βάνω ἐκ τοῦ βαίνω. 'Ο ἀόρ. ἐβγανα εἶναι περιωρισμένος χρησιμοποιουμένου ἀντ' αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ ἐβγαλα τοῦ φ. βγάλλω.

Τὸ φῆμα τοῦτο σημασιολογικῶς συμπίπτει πρὸς τὸ κοινὸν βγάζω, ὑφ' οὗ καὶ δύναται ν' ἀντικατασταθῇ ἐν πάσῃ σημασίᾳ, διὸ καὶ ἡ σημασιολογικὴ ἔρευνά του ἐν-

ταῦθα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων περιορίζεται μόνον εἰς ίδιωτισμούς τινας.

Α) Κυριολ. 1) Ἀποβιβάζω Κεφαλλ.: Βγάνω τ' ἀλογα ἀπ' τὸ καράβι. 2) Ἐξάγω, ἐκβάλλω κοιν. καὶ Τσακων.: Φρ. Βγάνω τὰ σταφύλια (βραχυλ. πιέζω τὰς σταφύλιας εἰς τὸ πατητήρι πρὸς ἔξαγωγὴν τοῦ γλεύκους). Βγάνω τὰ μέσα μου (έμω ἀκατασχέτως) πολλαχ. Βγάνω τὴ γλῶσσα μου (περιφρονῶ, χλευάζω) Ζάκ. Βγάνω χταπόδι (βυθῖζω ἀπὸ ἀπροσεξίαν τὸν πόδα μου εἰς ὄνδωρ) αὐτόθ. Βγάνω 'ς τὸ πιάττο (ἀποκαλύπτω πράξις ἐνοχοποιητικάς) Πελοπν. (Μάν.) Βγάνω τὸν ἥλιο (θεραπεύω δι' ἐπιφδῶν τὴν ἥλιασιν) Κίμωλ. Βγάνω λουρὶ (ἔξαγω ταινίαν ἐκ δέρματος) Πελοπν. (Μαζαίκ.) Τοὺν ἐβγαναν σὰν τοὺν πουντ'κὸ ἀπ' τὸν λάρδον (ἐπὶ τοῦ συλληφθέντος ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐπὶ μοιχείᾳ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸ βγάνω δᾶσι τὸ καράβι (παρακάμπτω ἄκραν) 'Ανδρ. Μὶ βγάν' δᾶσι (ἐνεργοῦμαι, ἀφοδεύω) Μακεδ. (Βλάστ.) Δὲν ἐβγάνει λόγο (δὲν ἐκβάλλει λέξιν, δὲν λέγει τίποτε) Ηπ. Βγάν' τὰ σκλλὰς 'ς τοὺς ξέχιουντος (ἐπὶ ὀκνηροῦ ἐκτελοῦντος ἔργα ἀνάξια λόγου. ξέχιουντος=μέρος ποῦ δὲν ὑπάρχει χιόνι) Στερελλ. (Άράχ.) Βγάν' τὰ σκλλὰς 'π' τὸν ἀγγάρεια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ηπ. || Γνωμ.

Βάνε καὶ μὴ βγάνης, | νὰ ἰδῃς σωρὸ ποῦ κάνεις
(διὰ τῆς οἰκονομίας γίνεται κάνεις ὑπέρπλουτος)

"Οποιος βγάνει καὶ δὲ βάνει | γρήγορα 'ς τὸν πάτο φτάνει
(διὰ τῆς ἀφειδοῦς δαπάνης ἀνευτληρώσεως τῶν δαπανωμένων ταχέως ἐξαντλεῖται τις) πολλαχ. 'Η σημ. καὶ μεσν. πβ. Πρόδρομ. 4,271 (ἐκδ. Hesselung - Pernot) «καὶ βάνω τὸ χερίτσιν μου, συντρίβω καὶ τσακίζω, | ἐβγάνω τὸ δολοκόκκινον, νά 'πες βαφέαν δμοιάζω». β) 'Ανασπῶ, ἐξέλκω κοιν. καὶ Τσακων.: 'Εμπατῆτε τὰ μαχαίρα Τσακων. || Φρ. Βγάνω ξυλεῖς (δέρνω, ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἀνασπωμένης μαχαίρας διὰ πλῆγμα) Κρήτ. γ) 'Εξορύσσω κοιν. καὶ Τσακων.: Φρ. Βγάνει τῆς Παναγίας τὰ μάθια (είναι πολὺ ζωηρός) Κρήτ. δ) 'Ἐξάγω τοὺς ἀρτους ἀπὸ τὸν φούρον Σκῦρ. Συνών. ξεφούροντος. ε) Ρίπτω Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά.: Βγάνω μακρὰς τὴ δέτρα Κεφαλλ. || Φρ. Τοῦ βγάνω πέτρα (τὸν ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ αὐτοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑπερβάλλοντος ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς λιθοβολίας) Κρήτ. ζ) 'Εκτείνω, προεκτείνω Σκῦρ.: 'Ἄσμ.

'Αγιέστε, βρὲ καλὰ παιδιά, νὰ πά' νὰ πηδηθοῦμε,

'ς τῆς 'Αρετῆς τὸ πήδημα ἐκεῖ νὰ παινεστοῦμε,
πηδάει δ 'Αβδή - ἀγας, τὸ βγάνει ὁς τὰ δέκα
(ἐνν. τὸ πήδημα). ζ) 'Εκθέτω Κεφαλλ.: Βγάνω τὸ
ρολόι 'ς τὸ λαχεῖο. 3) Διαβιβάζω, διαπερῶ σύνηθ.: Φρ.
Τὰ βγάνω πέρα (κατορθώνω). 4) Γεννῶ Κρήτ.: Παροιμ.
'Η σκύλλ' ἀπὸ τὴ βιάσι τῆς στραβὰ κουλούκια βγάνει (ἐπὶ τοῦ ἐν σπουδῇ ἀτελῆ κατεργαζομένου). 5) 'Αναδίδω,
φύω κοιν. καὶ Τσακων.: Παροιμ. Τὸ καρβούνι νὰ μπάλερε!
(ἄνθρακα νὰ βγάλῃς! ἀρά) Τσακων. 6) 'Εκχερσώνω γῆν
ἀκαλλιέργητον Κέρκη. ('Αργυρᾶδ.) : Βγάνω τόπο. 7) 'Ἐπὶ¹
όδοι, διανοίγω, κατασκευάζω Νάξ. (Κορων.): Βγάζω στράτα.

B) Μεταφ. 1) Ἀποκαθιστῶ, ὑπανδρεύω Σῦρ. ('Ερμούπ.) : Βγάνω τὴν ἀδερφή μου - τὴν κόρη μου. 2) Ἀπομακρύνω τινὰ τῆς θέσεώς του, ἀπολύω κοιν. : Παροιμ.

'Η χώρα βάνει τὸν παππᾶ κ' ἡ χώρα τὸν βγάνει
(τὸ σύνολον τῆς κοινότητος ἀποφασίζει τὰ καθέκαστα)
Ηπ. 3) Προτείνω Κεφαλλ.: Βγάνω μάρτυρα. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 1816 καὶ 7704 (ἐκδ. J Schmitt)
«τὸν Θεὸν ἐβγάνω μάρτυρα». 4) 'Οδηγῶ, φέρω κοιν. καὶ Τσακων.: 'Ο Θεὸς νά νι μπάλη σὲ καλέ! (δ Θεὸς νά τὸ
βγάλῃ σὲ καλό! εὐχὴ) Τσακων. 5) 'Ορίζω, καθορίζω Κίμωλ.: Βγάνω μιστό. 6) Κερδίζω κοιν. : Φρ. Βγάνω τὰ